మాధవి

రచన:
శ్రీ నందివాడ వెంకటరమణ.

'పోస్ట్' అన్న కేకవిని రఘు ఒక్క పరుగున వీధిలోకి వచ్చి కవరు అందుకొన్నాడు. కవరుపైన అడ్రసు చూచి మాధవిపేర ఉండడం చూచి అది ఏదో ఇంటర్వ్యూ అయి ఉంటుందని కవరుచింపి అందులో టైపు చేయబడ్డ కాగితం చూచి తీసి చదివి సర్వీసు కమీషను వారు పంపినదని వెంటనే, అమ్మా! మాధవీ సిటి సర్వీసు కమీషనునుంచి ఇంటర్వ్యూ వచ్చిందమ్మా అంటూ పిలిచేడు. అప్పుడే స్నానంచేసి బాత్‌రూమ్‌లోంచి వస్తూన్న మాధవి ఆ మాటవిని పరుగునవచ్చి అన్నగారి చేతిలో కాగితంతీసి చదువసాగింది:

అందులో వాల్తేరు, ఇంటర్వ్యూకి రమ్మని, అక్కడ రైల్వే ఆఫీసులో పరీక్ష జరుగునని ఉంది. ఆ విషయం ఒదినగారితో కూడ చెప్పుదామని వంటయింటి వైపు దారితీసింది. ఆమె అప్పుడే అన్నం వార్చి చేతులు కడిగికొని తుడుచుకుంటు వస్తుంది. ఒదినా! నాకు సర్వీసు కమీషను నించి ఇంటర్వ్యూకి వచ్చింది. వాల్తేరు వెళ్ళాలి అని చెప్పింది.

పోనీలే తల్లి! ఇప్పటికైనా ఆ పరమేశ్వరుని దయ వలన నీకు ఉద్యోగానికి పిలుపువచ్చింది, అంటూ తన వారితో సంతోషాన్ని పంచుకొంది. మాధవి ఆనందానికి మేరలేదు. తనకి ఉద్యోగము అయితే అన్నగారికి చేదోడుగా ఉండవచ్చును. తనుకి అంత ఇబ్బందులు ఉండవు అని ఆలోచిస్తూ రోజంతా గడిపింది.

* * * *

మాధవికి చిన్నతనములోనే తల్లి తండ్రులు చనిపోయేరు. రఘురే చెల్లెలుని పెంచి పెద్దచేసేడు. స్కూలు ఫైనలువరకు చదువు చెప్పించి పాసుచేయించేడు, తల్లితండ్రులులేని లోటు కనిపించకుండ చూసేడు.

తను బి. ఎస్. సి. తోనే చదువుకు స్వస్థి చెప్పి ఒక కంపెనీలో ఉద్యోగము సంపాదించేడు. మాధవిమాత్రం తన అన్న ఒదినలకి, ఏవిధంగా సహాయపడితే బాగుంటుందా అని ఆలోచిస్తూ ప్రతీ ఉద్యోగానికి ఎప్లయి చేస్తూనే ఉంది. రఘుకి మాత్రము తనచెల్లెలు ఉద్యోగము చేయుట ఇష్టములేదు. ఏదైనా ఒక మంచి సంబంధము చూచి పెండ్లిచేసి బాధ్యత తీర్చుకొందామనిఉంది. రెండు, మూడు వేలు కట్నాలు యిస్తేగాని అధమం గుమస్తా ఉద్యోగియైనా రావడం కష్టము.

మాధవి మాత్రం అన్నయ్యా! నువ్వు ఏమి బాధ పడకు నేను ఉద్యోగంచేసి, నీకు సహాయపడతాను. కట్నంకోసం ఆశించని ఏదైనా సంబంధంవస్తే చెయ్యి, అంతేకాని నాకోసం నీవు చింత పెట్టుకోకు, అని ధైర్యం చెప్పింది.

ఇంటర్వ్యూ: వెళ్ళి తిరిగివచ్చిన మాధవికి వారంరోజులలో తాను ఉద్యోగానికి 'సెలక్టు' అయినట్టు 'ఆర్డర్సు' వచ్చేయి. మాధవి ఆనందానికి మేరలేదు. మాధవి ఉద్యోగములో జాయిన్ అయేరోజు దగ్గరకొచ్చింది. కావలసిన సామానులు, బట్టలు, వగైరా సర్దుకొని ఒక రోజు ముందుగానే వైజాగ్ ప్రయాణమైయింది.

మాధవికి దూరపు చుట్టాలు వైజాగ్‌లో ఉన్నారు. వాళ్ళయింట్లో దిగి, మరునాడు ఉదయము తొందరగా తయారై 9 గం॥ భోజనముచేసి టైముకి ఆఫీసుకు బయలుదేరింది. మాధవి సహజంగా అందమైన మనిషి. దానికి తగ్గట్టు లేత నీలరంగు సారీ, అదేకలర్ బ్లౌజు, వేసుకొంది. కన్నులకు తీర్చి దిద్దినట్టు కాటుక, నుదటపై దోసగింజంత తిలకంబొట్టు, చూడ ముచ్చటగా తయారయింది.

ఆఫీసులో జాయినయింది. ఆఫీసరు నెమ్మదస్తుడు. మంచివాడు రామనాధం అనే హెడ్ గుమస్తాని పిలిచి మాధవికి ఆమెసీటు చూపించి, వర్కు తెలిసేవరకు కొంచెము నేర్పమని పురమాయించేడు.

ఆఫీసులో తనేగాక మరి ఇద్దరు లేడీ టైపిస్టులు ఉన్నారు మరేం ఫరవాలేదని ధైర్యం తెచ్చుకొంది. మాధవి తన ప్రక్కసీట్లో పనిచేస్తున్న మధుసూదన్ రావుని కూడ ఏమైన తెలియనివి అడిగి తనవర్కు జాగ్రత్తగా చేసుకొంటు ఉండేది. మధుసూదన్‌రావు మంచివాడు, మనిషి పొడగరి రంగు ఛామన ఛాయ ముక్తసరిగ మాట్లాడే స్వభావం గలవాడు. క్రమంగామాధవికి మధుసూదన్‌పై మంచి అభిప్రాయం ఏర్పడింది. పరిచయం కూడ ఎక్కువయింది. మధుసూదన్ మాధవి ఇంటికి వస్తూ పోతూ ఉండేవాడు మాధవి వాళ్ళ అన్నయ్యకి మధుసూదన్‌ని పరిచయం చేసింది.

క్రమంగా మాధవికి ఆఫీసు పని అలవాటయింది. ఇంట్లో ఏ ఒక్కపనిచేయనక్కరలేకుండ ఒదినగారే చేసుకుపోతూ ఉండేది. ఎప్పుడైనా మాధవి, ఒదినా! నేను పచ్చడి చెయ్యనా! నీళ్ళు తేనా! అంటే అబ్బె! ఒద్దమ్మా; నీవు ఆఫీసులో పనిచేసి అలసిపోయి వచ్చి ఏంపనిచేస్తావు. నీవలాకూర్చుని కబుర్లు చెప్పుతూ ఉండు నేను ఐదునిముషాలలో పనిముగిస్తాను అంటూ ఒదినగారు ఏపని చేయనివ్వదు.

తనతోనే ఆఫీసులో పనిచేసే వసుంధర, అరుంధ

తితో కలిసి, మధుమతి అంచిటైముతో వారు తెచ్చు కొన్న టిఫిన్‌లు ఒకరి కొకరు రుచి చూపించు కొనుచు సరదాగా కాలం గడిపేవారు.

మధుసూదన్‌కి మాధవి అంటే ఇష్టం ఆమె పట్ల అతనికి మంచి అభిప్రాయం ఉంది.

మధుసూదన్ మంచి 'ఆర్టిస్టు' అతను మంచి చిత్రములను వేస్తు ఉండేవాడు 'ఏక లవ్యునకు' ద్రోణాచార్యుడు గురువయినట్టు అతనికి ప్రముఖచిత్రకారుడు 'రవి వర్మను' గురువుగా ఎన్నుకొన్నాడు.

మధుసూదన్ రావు తండ్రి కోదండరామయ్య ఆయనకు మధుసూదన్ కాక ఇద్దరు ఆడపిల్లలు పెద్ద పిల్లకి పెండ్లిచేసి అత్తవారి యింటికి పంపేడు. రైల్వేలో ఉద్యోగముచేసి రిటైరై తమ స్వంతగ్రామమైన చింతల వలసలో భార్య పిల్లతో కాలక్షేపం చేస్తున్నారు.

మధుసూదన్ బి. ఎ. పాసై గుమస్తాగా చేస్తున్నాడు. రామనాథంగారు వచ్చే పెన్షన్‌తోటి, కొడుకుపంపే డబ్బుతోటి కాలక్షేపం చేస్తున్నారు. కాలక్రమంలో 4 సం॥ లిట్టే గడిచిపోయాయి.

రఘుకి, ఒక మగపిల్లవాడు, ఒక ఆడపిల్ల కలిగేరు. తన సంపాదన, మాధవి సంపాదనతో రఘు సంసారం చక్కగా సాగిపోతున్నది. సంతోషంగా జరిగే రోజులు యిట్టే గడిచిపోయాయి.

మాధవీ, మధుసూదన్‌లు ప్రతిదినము బీచీలో కలుసుకొని మాట్లాడుకొంటు ఉండేవారు. తనకి తెలియకుండగనే మధుసూదన్‌కి చేరువవుతూంది మాధవి. ఒకరిని విడచి ఒకరు ఉండలేని పరిస్థితిలోకి వచ్చేరు. ఒక నాడు మధుసూదన్ మాధవిని దగ్గరికి తీసుకుంటూ, మాధవీ! నిన్ను ఒకమాట అడగనా అంటూ ప్రశ్నించేడు 'ఊ అడగండి' అంది. నామీద నీకు ఎలాంటి అభిప్రాయం ఉంది అన్నాడు. మీరు కళాకారులు, సహృదయులు అంది మాధవి 'అంతేనా,' అన్నాడు మధు సూదన్. ఆ... అంది కొంటెగా చూస్తు మాధవి. మాధవీ! నిన్ను మనసారా ప్రేమిస్తున్నాను అంటూ మాధవీ! కళ్లలోకి చూస్తున్నాడు. అతనిమాటలను వింటూ తన్నుతానే మరచిపోయింది మాధవి. అంతలోనే తేరుకొని నా పెండ్లికి చాల ఇబ్బందులున్నాయి మధు! మా అన్నయ్య కట్నం కానుకలు యివ్వలేడు, అవి యిస్తేగాని మీవాళ్ళు ఒప్పుకోరు. గనుక మనపెళ్లి జరగడం కష్టము అన్నది! మాధవి.

మాధవీ! నన్ను ఇంతేనా అర్థం చేసుకున్నావు నిన్ను యింతగా ప్రేమిస్తూ, ఇన్నాళ్లు ఆరాధిస్తూ కట్నానికి ఆశపడతానా! తప్పకుండ మా అమ్మ నాన్నగార్లను ఒప్పించి నిన్ను పెండ్లిచేసుకుంటానని ఒట్టువేసేడు. నిన్నుగాక ఇంకెవరిని నమ్మను మధు అంటూ అతని కౌగిట్లో ఒదిగిపోయి, తన సర్వస్వం అర్పించుకొంది. అలా వారెంతసేపో ఈ లోకాన్నే మరిచిపోయేరు.

మనస్సుకి తృప్తిగా ఉండేటప్పుడు, పరిణామాలు పెద జల్లే జీవితం స్వర్గతుల్యంగా ఉంటుంది. మన అనుబంధానికి గుర్తుగా ఈ చిత్రాన్ని ఉంచు అని ఒక రాధాకృష్ణుల విగ్రహాన్ని యిచ్చేడు మధుసూదన్ మాధవికి ఆమె దానిని పదిలంగా దాచుకొంది.

ఒక రోజు మధుసూదన్ ఆఫీసుకు రాలేదు. సెలవు చీటికూడ పంపలేదు. మాధవికి ఆరోజంతా ఆదోలా ఉంది. పరధ్యాన్నంగా కాగితములు వ్రాస్తున్నదే కానీ, మనస్సు స్థిరంగా లేదు. ఎంతట ఆఫీసుటైము అవుతుందా! ఎపుడు మధుని కలుసుకుందామని తహ తహ లాడిపోయింది. ఆఫీసు గడియారం టంగు, టంగుమని 5 గం॥ కొట్టింది. గుమస్తాలంతా ఫైళ్ళు సర్దివేస్తున్నారు.

మాధవి హడావిడిగా ఫైల్లు సర్దివేసి గబగబ ఆఫీసు నుంచి బయటకు నడచింది సిటీ బస్సుమీద సరాసరి మధుసూదన్ యింటికి వచ్చింది. కాని ఇంటిగల ఆమె వలన విన్న కబురువిని నిరుత్సాహ పడిపోయింది. ఆ వార్త ఏమంటే రాత్రి అర్జంటుగా వాళ్ళ ఊరు వెళ్ళాడని కారణం తెలియదని మాధవి తిరిగి యింటికిచేరుకుంది. రాగానే ఒదినగారు పలకరించింది, అదేమిటి! మాధవీ! అలా ఉన్నావు. తలనొప్పిగా ఉందా! అంటూ అడిగింది. ఏం లేదు. ఒదినా! ఒంట్లో నీరసంగా ఉంది, అంటూ తన గదిలోకి పోయి మంచంపై వాలి తలగడాలో తలదూర్చి దుఃఖిస్తూ నాతో మాటయైన చెప్పకుండ వెళ్ళిపోయేడే! కారణమేమిటా అంటూ ఆలోచిస్తూ అలా ఎంతోసేపు ఉండిపోయింది.

ఆ రాత్రంతా ఏదో పీడకలలతో కలత నిద్రపోయింది. మాధవి మధుసూదన్ తనకు దూరమయి పోతాడేమో అని పిచ్చి, పిచ్చి ఊహాలతో కాలం గడిచిపోయింది.

* * * *

కొన్ని ముఖ్యవిషయములు నీతో మాట్లాడాలి వెంటనే బయలుదేరి రావలెను, అనే వార్త తండ్రి దగ్గర నుండి ఉత్తరం వచ్చింది. అది చూచి గాభరాగా రెండు జతల బట్టలు సంచిలో సర్దుకొని వెంటనే బయలుదేరి వెళ్లిపోయేడు.

ఇంటికి చేరగానే ఏం నాయనా! ప్రయాణం బాగా సాగిందా! అంటూ పలకరించింది తల్లి. బాగానే సాగిందమ్మా! అంటూ మధుసూదన్ జవాబు చెప్పేడు అమ్మా;

నాన్నగారు అర్జంటుగా రమ్మన్నా రెందుకమ్మా; తల్లిని అడిగేడు. మధుకి తల్లిదగ్గర చనువు అన్ని విషయాలు తల్లితో చెప్తూ ఉంటాడు. ఏమిలేదురా; చౌదరిగారి అమ్మాయికి నిన్ను చేసుకొంటామని అడగడానికి వచ్చేరు. కట్నం పదివేలు మిగతా లాంఛనాలతోటి ఘనంగా పెళ్లి జరిపిస్తామని అంటున్నారు. పిల్లకూడ తెల్లగ నాజూగా ఉంది, ఎస్. ఎస్. ఎల్. సి పాసైయినదట అంటూ తల్లి చెప్పుకుపోతూ ఉంటె మధుసూదన్‌కి ఏమి చేయాలో పాలు పోవక నిశ్చేష్టుడయి ఉండిపోయేడు.

మాధవికి, తనకి ఉన్న అనుబంధం, ఎలా చెప్పాలి! అని ఆలోచిస్తూ నిలుచునిఉన్న మధుసూదన్‌ని తల్లి ఏమిట్రా! అలావిస్తుపోతూ చూస్తున్నావు. నిక్షేపం లాంటి సంబంధం నీ కిచ్చే కట్నంలో సగం ఖర్చుపెట్టి నీ చెల్లెలు పెళ్ళికూడ జరిపించాలని మీ నాన్నగారు నిశ్చయించేరు. సంబంధము కుదుర్చుకొని వచ్చేరు. ఆమె చెప్పుకుపోతూ ఉంటే మధూ, అలా నిలబడి పోయేడు. నాన్నగారు నాతో ఏమి చెప్పకుండ నాఇష్టము ఎమిటో తెలుసుకోకుండ ఎలా నిశ్చయించేరమ్మా అయినా నా పెళ్ళికి వచ్చిన తొందరేముంది అని మధుసూదన్ తల్లిని అడిగేడు. నీకు తొందరలేకపోతే ఆడపిల్ల గుండెలమీద కుంపటిలా ఇంట్లో ఉంటే ఎలా ఊరుకుంటాము రా! అయినా, బంగారులాంటి సంబంధం వచ్చిన లోపేమిటి అంటూ సాగదీసింది. అది కాదమ్మా! నేనొక అమ్మాయిని ప్రేమించాను. పెళ్ళిచేసుకుంటానని కూడ మాట యిచ్చేను ఈ విషయం ఇంక మీకు తెలియచేయాలనుకుంటున్నానమ్మా అంటూ తన మనస్సులో ఉద్దేశమును తల్లితో చెప్పేడు మధుసూదన్.

ఏమిటి? ప్రేమించావా! పెళ్ళి చేసుకుందామనుకొన్నావా; బాగుంది వరుస, కుటుంబ గౌరవం, మంచి, మర్యాదా ఏమిలేవనమాట అమాటేదో మీ నాన్నగారితో చెప్పు నాఇష్టమేమి లేదన్నట్లు తండ్రిపై వేసింది నేరం.

భోజనాలదగ్గర పెళ్లి విషయము ప్రస్తావించింది తల్లి. ఏమిరా? ఈ సంబంధంకి వచ్చిన లోటేమిటి? ఆ పిల్ల చదువుకొన్నదే నీకేమి అన్యాయము చేయుడము లేదులే! అయినా నీ తరువాత నీ చెల్లెలు పెళ్ళి ఎలా జరుగుంది? నాలుగుమాటలు అని లేచి తనగదిలోకి పోయేడు.

పెళ్లిచూపులు అయిందనిపించుకొన్నారు. చెల్లెలు

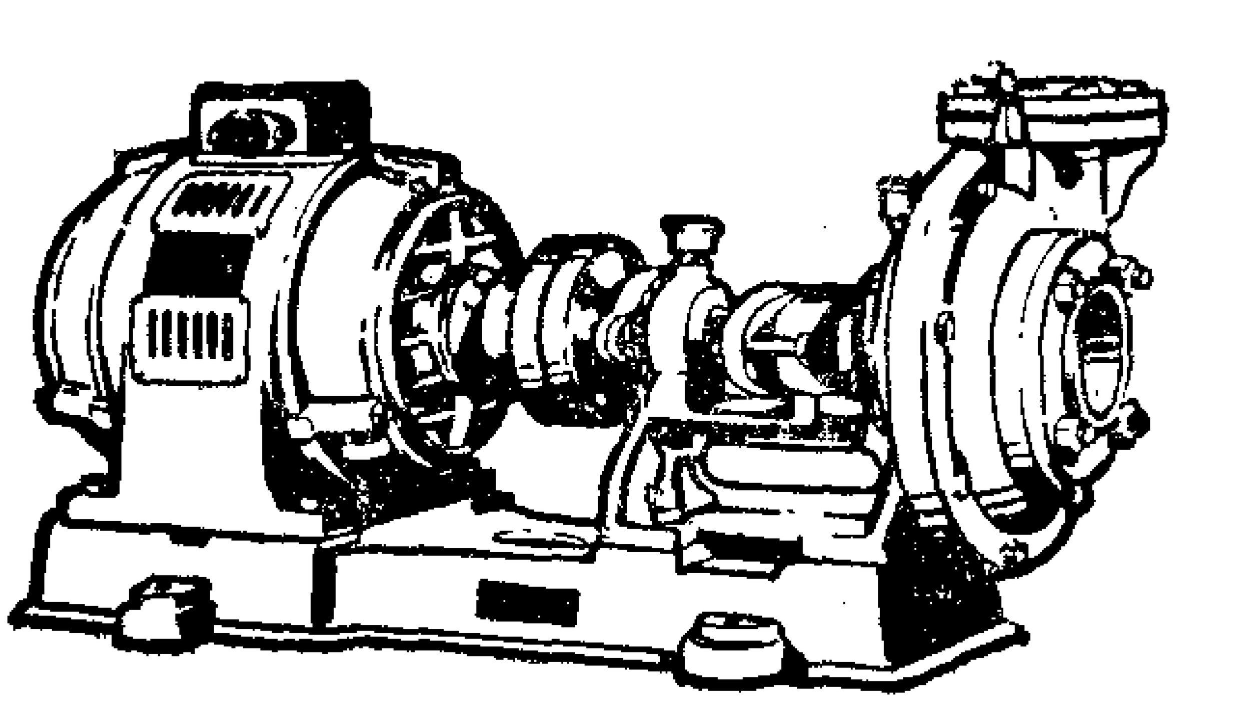

మోటారు మఱియు పంపు సామగ్రి

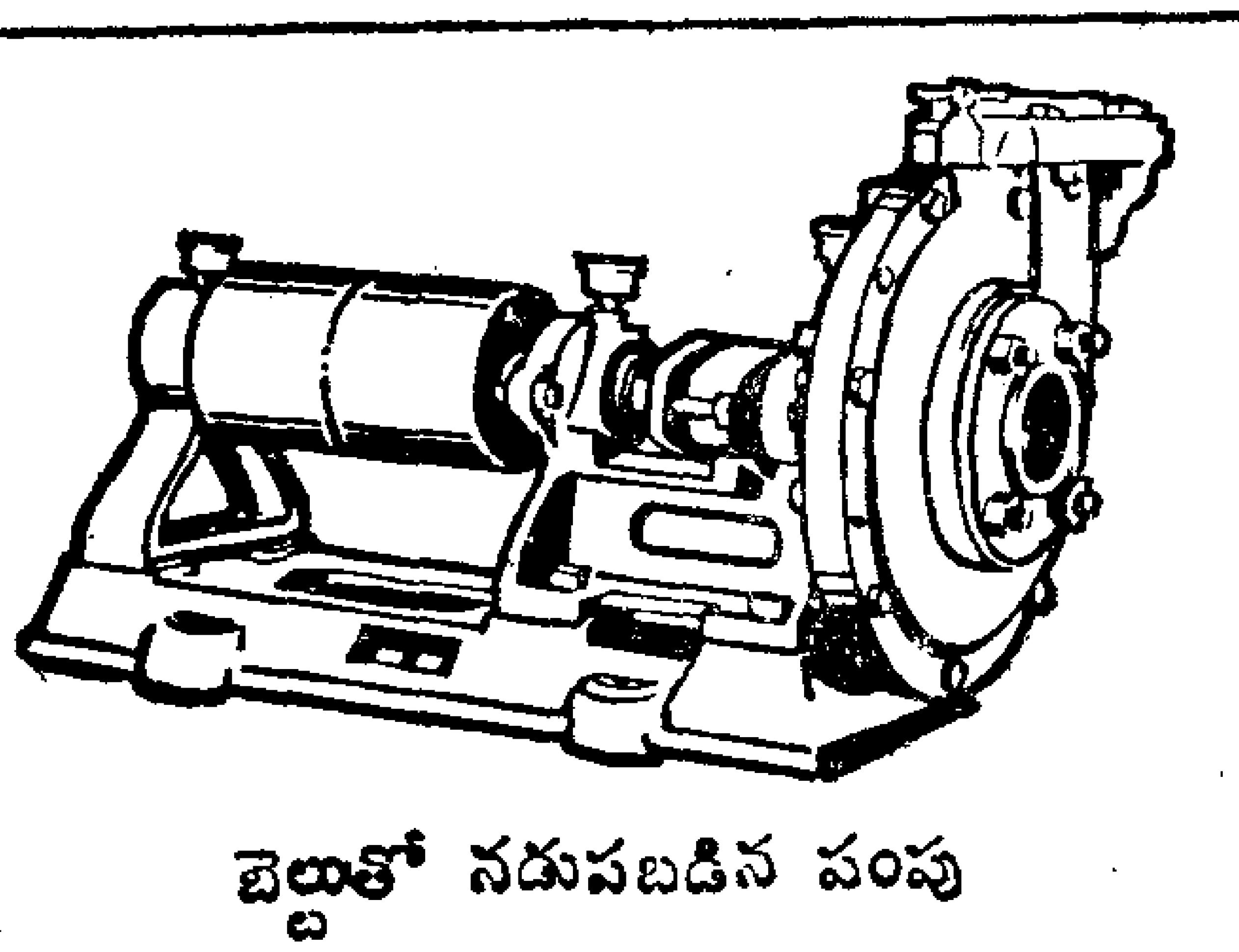

బెల్టుతో నడుపబడిన పంపు

ధనావారు తయారుచేయు
వస్తువులను కొని
DHANA
తృప్తి పొందండి
పలువరుసలలో
లభించుచున్నవి
ధనా ఇంజనీరింగ్
ఇండస్ట్రీస్
అలగాపురి వీధి పొల్లాచీ
దక్షిణ ఇండియా
క్రొత్త ప్రదేశములకు
ఏజంట్లు కావలయును

చేసే హాస్యాలను ఏమి పట్టించుకొనే స్థితిలో లేడు మధుసూదన్. ఈ విషయం ఎలా మాధవికి చెప్పాలో, ఆమె ఏమిబాధ పడుతుందో అని విచారిస్తూ కూర్చున్నాడు.

తను ఎదిరించి మాధవిని పెండ్లాడితే, చెల్లెలు పెళ్ళి అవటం కష్టమేమో, ఎటూ తోచక చివరికి మాధవికి క్షమించమని ఉత్తరం వ్రాయుటం మొదలుపెట్టేడు.

మాధవి ఇంకా మధుసూదన్ రాలేదేమా అని ఆలోచిస్తూ సాయంత్రం వాలుకుర్చీలో పడుకొని ఆలోస్తుంది. ఇంతలో పోస్టుమాన్ ఒక కవరు ఆమె చేతిలో పెట్టేడు. అడ్రసు వ్రాసిన దస్తూరినిబట్టి మధుసూదన్ వ్రాసి ఉంటాడని పోల్చుకుంది. విప్పి, చదువుట ప్రారంభించింది.

ప్రియమైన-

'ఆరోజు నాన్నగారు అర్జంటుగా రమ్మని వ్రాసిన ఉత్తరం చూచుకొని వెంటనే బయలుదేరి వెళ్ళవలసి వచ్చింది. తీరానూ ఊరు చేరుకొనేటప్పటికి, 'పెళ్ళిసంబంధం కుదిర్చేము అట్టే టైములేదు. అందువలన నిన్ను అర్జంటుగా రమ్మని వ్రాసేమని అమ్మ చెప్పింది' నాకిచ్చే కట్నంతోటే మాచెల్లెలు పెళ్ళిమాట సెటిల్ చేసేరుట నేను మన సంగతి అమ్మతో చెప్పేను. కాని! నాన్నగారు, అమ్మ, అన్నీ సిద్ధపడ్డాక కాదంటే ఎలాగ నీ నుంచి నీ చెల్లెలు పెళ్లి ఆగిపోతుంది. అని పట్టుపట్టేరు, ఏమిచేయాలో తోచలేదు. నా చెల్లెలుకోసం, నా సుఖము త్యాగం చేసుకుంటున్నాను. నీవు నన్ను క్షమించగలవని ఆశిస్తూ......'

ఇట్లు
నీకు
ఏమీ కాలేని
మధుసూదన్.

ఉత్తరం చదువుకొన్న మాధవి ఒక్కసారిగా ఎంత పని చేసేవు మధూ! అంటూ తల తిరిగి టేబిల్‌పై పడిపోయింది.

స్పృహవచ్చి చూచేసరికి తనచుట్టు ఆఫీసు వాళ్ళంత గుమిగూడి ఉన్నారు. ఏమయిందమ్మా; అని మేనేజర్ అడిగితే ఏం లేదండి, తలతిప్పినట్లయింది అని చెప్పి శలవు చీటివ్రాసి ఆఫీసునుండి ఇంటికి బయలుదేరింది మాధవి.

ఇంటిదగ్గర పదే పదిసార్లు మధుసూదన్ వ్రాసిన ఉత్తరం చదువుకొంది. ఒకవేళ కిట్టనివాళ్ళు ఎవరైనా వ్రాసేరేమో అని. కాని ఆ దస్తూరి మధు స్వహస్తాలతో వ్రాసినదే, సంశయము లేదు.

ఎంత మోసంచేసేవు మధూ! యింత పిరికివాడవనుకోలేదు. మన యిద్దరి మద్య ఉన్న ఈ ప్రేమానుబంధమును ఎలా మర్చిపోయేవు. ఆనాడు బీచిలో తన ఒడిలో తల పెట్టుకొని చేసిన ప్రమాణములన్నీ ఎలామర్చిపోయావు? అని ఎంతగానో బాధపడింది మాధవి. అన్ని విధముల నమ్మి తన సర్వస్వం అర్పించుకొన్నందుకు ఇదా! శిక్ష? అనుకుంటూ కుమిలి, కుమిలి ఏడ్చింది,

విచారంగా ఉన్న మాధవి దగ్గరకు వచ్చి, ఏమిటలా ఉన్నావు? ఆఫీసునుంచి వచ్చివేసే వెందుకు? మాధవీ అంటూ ఒదినగారు అడిగితే ఏం లేదు ఒదినా, తలనొప్పిగా ఉంటే సెలవుపెట్టి వచ్చేసేను అని చెప్పింది.

ఆ రాత్రంతా నిద్రపట్టలేదు మాధవికి, ఇంత అన్యాయము చేస్తాడనుకో లేదు మధు! రెండు, మూడు నెలల నుంచి తనకి ఒంట్లో బాగులేదు. ఆ విషయము మధుసూధన్‌కి చెప్పలేదు. లేడి డాక్టరు తనిఖీచేసి తను తల్లి కాబోతుందని చెప్పగానే ముందు కొంత భయపడింది. కాని వెంటనే సర్దుకొని ఇంక కొద్దిరోజులలో తనకి మధుసూధన్‌కి వివాహము జరిగి పోతుంది గదా! అని ధైర్యపడింది, ఇపుడెలాగ ఈ గండం గడిచేది. క్షణికోద్రేకములో తను చేసిన పొరపాటుకి, ఎంతవరకు బాధ కలిగించింది. ఒదిన, అన్నయ్యకి తెలిస్తే ఏమంటారో? అందరిలో తలఎత్తుకు ఎలాగ తిరుగుతాను. తనవలన అందరికి కష్టాలే. చిన్నతనంలోనే తల్లితండ్రును పోగొట్టుకొంది, కన్నకూతురులా పెంచినందుకు తనుచేస్తున్న ప్రతిఫలం ఇదా! అని పరిపరి విధాల మనస్సులో బాధపడుతూ చివరకు ఒక నిర్ణయమునకు వచ్చింది.

మరునాడు రాత్రి ఎవ్వరికి తెలియకుండ స్టేషను వైపు నడిచిందిమాధవి, తనకు మధు ప్రజెంటు చేసిన చిత్రము చేతిలో పట్టుకొంది. స్టేషను చేరుకొని రైలుపట్టాల పై నడక సాగించింది, కనుచూపు మేరలో తెల్లని వెలుతురు కనిపించింది. మనస్సు నిగ్రహించుకొని రైలుకి ఎదురుగా నడువసాగింది.

డ్రైవర్ ఇంజను హెడ్ లైటులో ఒక మనిషి కదురుగా వస్తుందని తెలుసుకొని, విజిల్ గట్టిగా వేసేడు. కాని ఆ నడుస్తూన్న మనిషి తప్పుకోలేదు. మరల మరల హారన్ మ్రోగిస్తూ స్పీడు తగ్గించినా తప్పుకోలేదు. ట్రైయిన్ ఆపివేయుటకు చాల దగ్గరయి పోయింది, ఇంతలో బ్రేకువేసి ఆగేటంతకు ఆ మనిషిపై ఇంజను చక్రాలు వెళ్ళిపోయేయి బండి. ఆగి డ్రైవర్, గార్డు, అందరు దిగి వెళ్ళి చూసేటప్పటికి ముద్దయిపోయిన స్త్రీ పట్టాలపై పడి ఉంది, అప్పటికి కొద్ది కొద్దిగా తెల్ల తెల్లవారుతూ ఉంది.

ఆ రైలులోనే ప్రయాణంచేస్తున్న మధుసూధన్ ఏమిటో విషయం తెలుసుకొందామని దిగి అక్కడికి వచ్చేడు. ఆ చచ్చిపోయిన మనిషిని చూస్తు నేమాధవీ అంటూ ఒక్కకేక పెట్టి ఆమె శవంపైబడి భోరున వి

నవత

రచన,

శ్రీ వేముల ప్రభాకరుడు

బోర్నపెల్లినుండి జగిత్యాలకు పోయేరోడ్డు అసలే పరిమత్తు వారిది. చదునుకన్నా యెక్కువ గతుకులున్నవి. నెలలు నిండిన గర్భవతికి ప్రసవవేధన అక్కరలేదు ఈ బస్సు యెక్కితే చాలు. ప్రయాణీకుల్ని దగ్గర కూరిపెట్టడంలో మంచి ప్రావీణ్యత సంపాదించిన వాడు కండక్టర్. చిన్నసైజు బస్సు నిండుకు పైగా జనం. బస్సుకు తలాతోక లేదు. బస్సు [illegible]నికి పోలీసువాళ్ళతో విపరీతమయిన దోస్తీ. ఏళ్ళ[illegible] [illegible] వేసుకుంటూ కాపాడుకోస్తు[illegible]. [illegible] తొమ్మి[illegible] బోల్తాపడి ప్రసవా[illegible] రెండో[illegible]నుందిని అంగవైకల్యాలను చేసి ఇం[illegible] ప్రాణాలతో [illegible] ఉంది. అంటే యుమధర్మ[illegible] పై అధికారుల, పోలీసువారల చలవ, [illegible] ఉండనడానికి సందేహంలేదు. ఇంజను బస్సును లాగలేకున్నా బస్సుమాత్రం ప్రయాణికుల్ని లాగవలసిందే. అప్పుడప్పుడు అధికారం చెయిమారినట్టే, ప్రయాణీకులే బస్సును లాగాల్సివస్తుంది.

రేకుల గలగలల చప్పుళ్ళతో, పైల్వాన్ లాంటి క్లీనరు మరోవంగుర్ని కూడ దీసుకొని ఓ సీటుపట్టా బర్...ర్ మని కదిలింది బస్సు. అప్పుడే గోదావరి దాటివస్తున్న ఓ ఒడుపొడుగు సూటు బూటులో ఉన్న మనిషి పరుగు పరుగున వచ్చి బస్సునందుకున్నాడు. అలా తన్ను పరుగెట్టించినందుకు కండక్టర్‌ను బండ బూతులు తిడుతూ 'ఇత్యాజల్దీ క్యోం చలాయ్‌రే అబ్బాస్' అనసాగాడు. ఈ హీరోగాళ్ళతో దొరంగాళ్ళతో ఇదే బాధ. ముందు వెళ్ళినా కష్టమే వెనుక వెళ్ళినా కష్టమే, అనుకుంటూ టికట్ చించి ఇవ్వసాగాడు కండక్టర్ రాజేశ్వర్ టికట్ తీసుకుని డబ్బులిచ్చి చూస్తున్నాడు. ఆ హీరో

(అందరికీ తెలవాలంటే దాదా అనడం బాగుంటుందేమో) టికెట్ తీసుకోక 'మేరేకు టికట్ దేతారేతూ' అంటూ తుపుక్కున ఉమ్మాడు.

'పిర్ కసే దేవ్ బోల్ సార్' అన్నాడు కండక్టర్ తిరగబడుతూ. మీ సేరుకు చెప్పుకోలా మేము ఇవ్వలేదని.

'లేదుసార్ పైసే దేనాహీ పడ్తా' తెలుగూ ఉర్దూ కలిపి మాట్లాడ సాగాడు.

[illegible]

'[illegible]కే చలాయించి ఈ [illegible] [illegible] శాస్త్రి. తోటి ప్రయాణీకుల్లో ఎవరూ కలిగించుకోవాలని చూడడం లేదు. ఉద్యోగిపైకి చేయిచేసుకొనే దాదాగాడిపై క్లీనరుకు విపరీతమైన కోపం వచ్చింది ఆ కోపాన్నంతా బస్సుపై చూపిస్తూ దబదబా రెండు గుద్దులు గుద్దాడు. బస్సు కదిలింది. సద్దుమణిగింది. ఇటంతా చూస్తున్న రాజేశ్వర్ కు మాత్రం లోపల మండింది, సద్దుమణిగింది. బస్సువాళ్ళమీద అభిమానానికి కాదు, దాదా బెదరింపులకు.

'చింతలూర్ సార్...చింతలూర్ దిగండి' అన్నాడు క్లీనర్. బస్సుపక్కనే చిన్నబండి అప్పుడే ఆగింది. బండిలో నుండి ఒకావిడ దిగింది. తర్వాత ఒక ముసలామె. బండిలో ఉన్న పాలేరు చిన్న సూటుకేసు తీసి క్లీనరుకిచ్చాడు.

ముసలామె ఈ సందడి చూచి 'అబ్బో ఎట్లా పోగలుగుతావ్ నవతా! ఈబస్సులో కారు పడుతుందా యెట్లాగో ఇందులోనేమో పోవడానికి కష్టమాయెదా... రేపు పోదువుగాని' అంది.

'రేపు మాత్రము స్థలము ఉంటుందని ఏమి నమ్మకము ఎట్లాగట్లాపోతాలే!'

తోడుగా వీరన్ని పంపించేదా?'

'అవసరము లేదు. ఆయనగారు చూసుంటారు. కారులో బస్సుస్టాండునుండి ఇంటికి పోవచ్చుగా? అంది నవత.

'ఆ జల్దీ ఎక్కమ్మా ఇప్పటికే ఆలస్యమైంది' అన్నాడు కండక్టర్. నవత కష్టంగా బస్సులో ప్రవేశించింది.

ప్రవేశ ద్వారానికి యెదుటగా సీట్లో ఉన్న రాజేశ్వర్ కు నవత కంటబడింది. క్షణం గుండె ఆగిపోయింది.

పిస్తూ, ఎంతపనిచేసేవు మాధవీ అంటూ నెత్తి కొట్టుకుంటున్నాడు. ఇంతలో రిపోర్టు వ్రాసుకొని డ్రైవరు, గార్డు బండి ఎక్కి తను గమ్యస్థానం వైపు నడిపించేడు డ్రైవర్. మాధవి శవందగ్గర ఉన్న మధుసూదన్‌కి, రైలులో తను ఉన్నాడనమాట కూడ మరిచిపోయేడు. కట్నానికి ఆశపడి మాధవికి ఎంత అన్యాయము చేసేను, పెద్దల మాటను తెగించకలేక నిన్ను దూరం చేసుకొన్నాను. ఎంతపని అయిందంటూ! ఎంత గానో విచారిస్తూ ఆ శవకదగ్గర అలాచూస్తు కూర్చుండి పోయేడు. ఇవేవి ఆమెకు వినిపించడము లేదుగదా! ఈ లోకము నకు దూరంగా వెళ్ళిపోయిన మాధవికి.